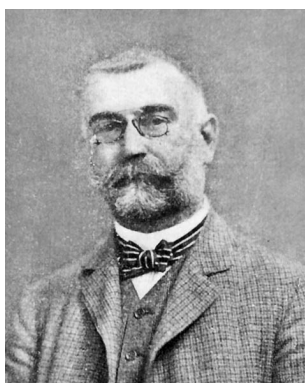

Т. Г. Андрусяк

Левицький Кость Антонович

ЛЕВИЦЬКИЙ Кость Антонович (18. 11. 1859, м. Тисмениця, нині Івано-Фр. обл. – 12. 11. 1941, Львів) – громадсько-політичний діяч, правознавець, організатор кооперативного руху. Дійсний (1899) і почесний член НТШ та «Просвіти». Закінчив Станіславську гімназію (нині Івано-Франківськ, 1878), навчався у Віденському і Львівському університетах, здобув ступінь доктора права (1884). Відкрив адвокатську канцелярію у Львові (1890), одним із перших почав писати скарги й звернення до суду українською мовою. Ініціював перетворення «Просвіти» в освітньо-економічне товариство та написав її новий статут (1891). У 1895 взяв участь у створенні й увійшов до керівництва кооп. банку «Дністер»; 1898–1939 (з перервами) – голова Крайового кредитного союзу, перетвореного 1924 у Центральний кооп. банк; водночас 1904–14 – президент Крайового ревізійного союзу. Співзасновник (1899) і голова (1902–11) Української національно-демократичної партії, співзасновник і редактор (1899–1900) першого україномовного юридичного ж. «Часопись правнича». 1907 обраний послом австро-угорського парламенту (очолював Український парламентський клуб), 1908 – Галицького крайового сейму (очолював Український сеймовий клуб). Від серпня 1914 – голова [Головної української ради](#), від травня 1915 – [Загальної української ради](#); у листопаді–грудні 1918 – голова Державного секретаріату ЗУНР. Після окупації Галичини Польщею – член еміграційного уряду ЗУНР у Відні (уповноважений з питань преси та пропаганди й уповноважений із закордонних справ), голова українських делегацій на переговорах у Ризі (1920) та Женеві (1921, 1922). У 1924 повернувся до Львова, обраний членом ЦК УНДО. Продовжував займатися адвокатською, кооп. і наук. діяльністю, активно співпрацював із українськими часописами («Діло», «Батьківщина», «Економіст», «Кооперативна республіка» та ін.). Голова Союзу українських адвокатів (1924–39), редактор

його друкованого органу ж. «Життя і право» (1928–39). Зі встановленням на тер. Західної України радянської влади 1939 заарештований, 20 місяців утримувався у в'язницях Львова та Москви. Після звільнення повернувся до Львова, де у липні 1941 заснував Українську національну раду. У Львові встановлено меморіальну дошку Левицькому, його ім'ям названо вулицю.

Основні праці

Німецько-український правничий словник. 1893; 1920; Історія політичної думки галицьких українців 1848–1914. На підставі споминів і документів. Ч. 1–2. 1926–27; Історія визвольних змагань галицьких українців з часу світової війни 1914–1918. На підставі споминів і документів. 1928; Великий зрив (до історії української державності від вересня до листопада 1918). На підставі споминів і документів. 1931; Українські політики: Сильвети наших давніх і політичних діячів. 1936 (усі – Львів).

Рекомендована література

1. Андрусяк Т. Кость Левицький – адвокат, вчений, політик // Республіканець. 1993. № 7–8;
2. Андрухів І. Кость Левицький: сторінки життя. Ів.-Ф., 1995;
3. Чорновол І. 199 депутатів Галицького сей- му. Л., 2010.

Бібліографічний опис:

Левицький Кость Антонович / Т. Г. Андрусяк // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53781>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).